

Η ΚΛΗΣΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ (Ματθ. 4, 18-23)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στα Κολομόδια, στις 13/6/2004)

1. Απαραίτητος προβληματισμός

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο για το κάλεσμα του Χριστού στους πρώτους μαθητές του. Στον Πέτρο και στον Ανδρέα. Ήταν ψαράδες. Με ιδιόκτητο καΐκι και δίχτυα. Από την διήγηση φαίνεται ότι οι δουλειές τους πήγαιναν καλά. Και ήταν φυσικό να είναι ευχαριστημένοι.

Όμως ο άνθρωπος, που δεν μένει στην επιφάνεια, που δεν ενδιαφέρεται μόνο να γεμίσει το στομάχι του και να ικανοποιήσει κάποιες άλλες επιθυμίες του, δεν αρκείται σ' αυτά. Εξετάζει τον εαυτό του και τη θέση του στον κόσμο. Και καταλαβαίνει, ότι σκοπός της ζωής του δε μπορεί να είναι ούτε το φαγητό, ούτε η διασκέδαση, ούτε τα χρήματα. Η ζωή είναι κάτι περισσότερο από αυτά. Κάτι έξω από αυτά.

Όταν ο άνθρωπος αρχίζει να προβληματίζεται, διαπιστώνει -αν θέλει να είναι ειλικρινής- ότι είναι δεμένος με τα επίγεια, εγκλωβισμένος στη φιλαυτία του, δέσμιος των παθών του. Πρέπει νάναι κανείς, εξωπραγματικός για να μην το αντιλαμβάνεται. Ζώντας λοιπόν αυτή την κατάσταση, αναζητά μια συντροφιά πνευματική. Ένα φως. Όταν καίει το καντηλάκι μπροστά στην εικόνα του Χριστού λέμε: «Τι παρηγοριά μου δίνει τούτο το φως. Γεμίζει η καρδιά μου γαλήνη».

Πόσο έχουμε ανάγκη τη συντροφιά που φωτίζει τον εσωτερικό μας κόσμο!

2. Καινή διδαχή

Κάπως έτσι ζούσαν ο Πέτρος και ο Ανδρέας, όταν πέρασε από εκεί ο Χριστός. Μόλις τον είδαν, κάτι κατάλαβαν. Ο Χριστός τους είπε: «Αφήστε τα αυτά. Ελάτε κοντά μου». Παράξενα λόγια! Σαν ποιός να είναι αυτός, αναρρωτιέται ο καθένας, που μου ζητά να τα αφήσω όλα; Για ποιόν να τα αφήσω; Και γιατί;

Το να αφήσεις ένα οποιοδήποτε πραγματάκι σου, είναι θυσία. Το να τα αφήσεις όλα; Είναι μεγάλη θυσία. Είναι ξεγύμνωμα.

Όμως το Ευαγγέλιο το λέγει ξεκάθαρα: Τα άφησαν όλα και τον ακολούθησαν... Γιατί; Χωρίς λόγο; Απερίσκεπτα;

Ο Χριστός όταν τους είπε «δεύτε πίσω μου», δεν το είπε ξερό. Προσέθεσε: «Και εγώ θα σας κάνω αλιείς ανθρώπων. Θα αλλάξει η ζωή σας. Θα γίνει ομορφότερη». Τον άκουσαν οι απόστολοι και πήγαν κοντά Του. Και από τότε τι έγινε; Έγινε εκείνο που γίνεται και σε μας, κάθε φορά που πηγαίνουμε πιο συνειδητά κοντά στον Χριστό...

Κοντά του, έβλεπαν τα θαύματα που έκανε: παράλυτοι γίνονταν καλά. Τυφλοί έβλεπαν. Έφευγαν τα δαιμόνια. Ανασταίνονταν νεκροί. Γαλήνευε η τρικυμισμένη θάλασσα. Και αναρωτιόνταν: «Ποιός είναι αυτός που κάνει όλα αυτά; Πώς τον υπακούει ακόμη και η άψυχη φύση, που δεν είναι πρόσωπο;». Προσέχοντας κανείς αυτά, πόσο φωτίζεται στην καρδιά, στο νου στην ψυχή;

Και άκουγαν καθημερινά οι άγιοι Απόστολοι λόγια που δε μπορούσε να τα διανοηθεί άνθρωπος. Γιατί έλεγε ο Χριστός:

- Καλότυχος όποιος δεν αφήνει τον εαυτό του, να μπλοκάρει στη σκέψη ότι εδώ είναι η ζωή. Εδώ ο Παράδεισος. Εδώ και η κόλαση.
- Καλότυχος εκείνος που κατανοεί ότι άλλο η σοφία του, και άλλο η σοφία και η δύναμη του Θεού.
- Μακάριος, όποιος δεν μπλοκάρει στη σκέψη, ότι ζωή σημαίνει: φαγητό, χρήματα, διασκέδαση. Αλλά βλέπει την κατάσταση του και διαπιστώνει, ότι είναι γεμάτος λάθη, πάθη, αδυναμίες. Όχι όπως έπρεπε να ήταν.
- Μακάριοι αυτοί που έχουν ταπείνωση και διαπιστώνουν την πνευματική τους ανεπάρκεια.
- Μακάριοι εκείνοι που δεν αφήνουν τον εαυτό τους, να κυριαρχείται από οργή και θυμό.
- Ακόμη περισσότερο μακάριοι, εκείνοι που βλέπουν όχι μόνο το κακό του κόσμου, αλλά κυρίως το κακό που βρίσκεται μέσα τους. Και ξέρουν ότι το χειρότερο κακό που υπάρχει, δεν είναι εκείνο που μας βρίσκει, αλλά εκείνο που κάνουμε στον πλησίον, γιατί μας διαλύει πνευματικά και μας χωρίζει από τον Θεό.

Αυτά μάθαιναν οι άγιοι Απόστολοι κοντά στον Χριστό και γι' αυτό μέρα με τη μέρα, τον αγαπούσαν περισσότερο. Για χάρη Του ξέχασαν τον εαυτό τους και

τις ιδέες τους. Και έκαναν για τον Διδάσκαλο όλο και μεγαλύτερους κόπους και θυσίες.

3. Δεν έλειψαν οι φουρτούνες

Όμως δεν έλειψαν οι φουρτούνες. Μιλάμε για εκείνες που αναστατώνουν την ψυχή... Ήρθαν στιγμές, που πολλοί έφυγαν από τον Χριστό. Οι απόστολοι προβληματίζονταν. Τους λέγει ο Χριστός:

-Μήπως θέλετε και σεις να φύγετε; Μήπως κάνατε λάθος που ήλθατε κοντά μου;

Του αποκρίθηκε ο Πέτρος:

-Κύριε, πού να πάμε; Συ έχεις τα λόγια της αιώνιας ζωής. Γιατί να ψάξουμε; Για μια μπουκιά; Για ένα ρουχαλάκι; Για πέντε δεκάρες; Δεν θα σε αφήσουμε ποτέ.

Μετά την ανάστασή του, τους είπε ο Κύριος: Ξεχυθείτε στον κόσμο και κηρύξατε το Ευαγγέλιο. Το έκαναν. Δεν έπαυσαν να διακηρύττουν, ότι ο Χριστός είναι το Φως του κόσμου. Η αληθινή ζωή. Μπροστά στον Πέτρο και τον Ανδρέα, είμαστε πνευματικά φτωχαδάκια. Παρά ταύτα, βλέποντας κάτι λίγο, μια μόνο ακτίνα από το φως του Χριστού, γεμίζει η καρδιά μας γαλήνη, χαρά, ικανοποίηση, που δεν τις βρίσκουμε ούτε σε όλα τα αγαθά του κόσμου. Και λέμε: «Δόξα νάχει ο Θεός, που μου άνοιξε τα μάτια και με έφερε σε επίγνωση». Τότε καταλαβαίνουμε λίγο, τι έγινε με αυτούς που άνοιξαν διάπλατα τα μάτια τους στο φως του Χριστού.

4. Τα ζηλευτά σταφύλια

Λέγει ένα τροπάριο της εορτής των αγίων αποστόλων:

«Μακάριοι είσαστε άγιοι απόστολοι. Σας ζηλεύουμε. Γιατί σεις, μέσα στο αμπέλι που ονομάζεται Χριστός, γίνατε τα πιο όμορφα κλήματα. Γεμάτα ώριμα σταφύλια, που όποιος τα βλέπει τα ποθεί». Ποιά είναι αυτά τα σταφύλια; Το φρόνημά τους. Η αγιοσύνη τους. Η πίστη τους. Και τι κάνουμε όσοι τους ζηλεύουμε; «Επιστοιχούμεν γεύσιν προς ευφρόσυνον». Στοιχιζόμαστε! Μπροστά οι απόστολοι. Πίσω, εμείς. Στην ίδια ευθεία. Από αυτούς παίρνουμε

γραμμή, δηλαδή: δύναμη, πίστη, ενθουσιασμό. Και τότε αρχίζουμε να γλυκαινόμαστε με μια υπέροχη γεύση: Τη γεύση της αιώνιας ζωής.

-Γι' αυτό ερχόμαστε στην Εκκλησία και δεν ασχολούμαστε τούτη την ώρα με τα δήθεν απαραίτητα.

-Γι' αυτό νηστεύουμε, γι' αυτό προσευχόμαστε και παρακαλούμε: «βοήθησέ με Θεέ μου, να γίνω καλύτερος».

-Γι' αυτό προσπαθούμε να το δείχνουμε στην πράξη, ότι είμαστε χριστιανοί.

5. Η δύναμη του παραδείγματος

Πριν αρκετά χρόνια ζούσε στη Γαλλία μια περίφημη λογοτέχνης. Δεν πίστευε πουθενά. Κάποτε «υποχρεώθηκε» να βρεθεί στην Εκκλησία για κοινωνικούς λόγους. Και τι βλέπει: Μπροστά στην εικόνα του Χριστού, ήταν γονατισμένος ένας άνθρωπος και συνομιλούσε μαζί Του. Η φιλόσοφος, με την παγωμένη καρδιά, δε μπόρεσε να καταλάβει τίποτε! Όσο όμως παρατηρούσε τον προσευχόμενο, τόσο περισσότερο καταλάβαινε ότι πραγματικά μιλά με τον Χριστό. Και παρότι ήταν δακρυσμένος, το πρόσωπό του γινόταν όλο και περισσότερο χαρούμενο και ειρηνικό. «Από εκείνη τη στιγμή», γράφει η φιλόσοφος, «έπαψα να είμαι άθεη, γιατί κατάλαβα τι γλύκα κρύβεται σ' εκείνους τους ανθρώπους που έγιναν κλήματα του Χριστού και έχουν καρπόν πολύν. Είδα το σταφύλι, το γεύτηκα, το κατάλαβα».

Και από τότε, σ' όλη της τη ζωή, έλεγε: «Ο Σταυρός του Χριστού, είναι η μεγαλύτερη χαρά, η μεγαλύτερη ειρήνη και η μεγαλύτερη ευτυχία. Καλότυχος όποιος πιστεύει στον Χριστό». Και η φιλόσοφος πέθανε μοναχή.

Διαβάζουμε στο βίο του αγίου Βίκτωρος: Ενώ τον βασάνιζαν, ήταν ειρηνικός. Γελούσε στην απειλή ότι θα τον σκοτώσουν.

-Για τον Χριστό θα με σκοτώσετε; Δεν το έχω ζημιά. Θα πάω καλύτερα κοντά Του. Υπάρχει μεγαλύτερη ευτυχία;

Μια κοπέλλα, η Στεφανίδα παρακολουθούσε το μαρτύριο. Ακούοντας τα υπέροχα λόγια τού αγίου, κρασί από το κλήμα του Χριστού, φώναξε:

-Είσαι καλότυχος Βίκτωρ, που πεθαίνεις για τον Χριστό. Και εγώ κοντά σου!

Την συνέλαβαν. Ο δικαστής βάλθηκε να την μεταπείσει. Της μίλησε πειστικά

για τις απολαύσεις της πρόσκαιρης ζωής. Μήπως ήξερε και τίποτε άλλο; Απάντησε η αγία.

-Καλή η ζωή αυτή. Μα η αιώνια ζωή είναι πολύ γλυκύτερη! Και για τις ομορφιές της πρόσκαιρης ζωής, εγώ δεν θα χάσω την αιώνια. Τελικά μαρτύρησε η αγία Στεφανίδα και κληρονόμησε την Βασιλεία του Θεού.

6. Αλλαγή πορείας

Λέγει ένας σοφός:

«Άλλαξε πορεία αδελφέ μου. Αλλιώς δεν θα αλλάξει τίποτε στη ζωή σου. Πάρε το δρόμο που σου δείχνει ο Χριστός. Αλλιώς θα χάσεις και αυτό που νομίζεις ότι είναι καταδικό σου. Που το κάνεις ότι θέλεις: την ψυχή σου και την ζωή σου. Δείξε σταθερότητα. Αλλιώς δεν θα ξέρεις ποτέ τι σου γίνεται αν αφήσεις να σε κυβερνούν οι λογισμοί, οι διαθέσεις και τα πάθη της στιγμής».

Τι γίνεται μ' εμάς;

Έχουμε μέσα μας τη Βασιλεία του Θεού; Που σημαίνει: πίστη, αγάπη, υπομονή, ταπείνωση, θυσία;

Η πίστη μας είναι ζωντανή ή νεκρή;

Το περιεχόμενο της καρδιάς μας είναι νέο;

Μας καταυγάζει το φως του Χριστού, που είναι ο πολυτιμότερος πλούτος που αξιωθήκαμε να δεχθούμε;

Οι άγιοι απόστολοι είναι τα υπεροχότερα παραδείγματα, για το πώς ερχόμαστε κοντά στον Χριστό και πώς ακολουθούμε σταθερά τα ίχνη του. Ας κάνουμε ότι μπορούμε, για να γίνει η ζωή μας πλουσιώτερη σε έργα φωτός. Πλουσιώτερη σε μίμηση των αγίων αποστόλων. Αμήν.-